

Arrest

nr. 122 299 van 10 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 5 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 42 quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet betwist dat de relatie op grond waarvan zij tot verblijf gemachtigd werd, beëindigd werd in 2012 en dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd op 17 april 2012. Uit artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd, ongeacht wie de relatie verbroken heeft.

Voorts moet geduid worden dat de wetgever - teneinde te voorkomen dat de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling, in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, aanleiding zou geven tot beslissingen die zouden kunnen beschouwd worden als disproportioneel - de toepassing van deze wetsbepaling in de tijd heeft beperkt en in de paragrafen 3 en 4 van deze bepaling uitdrukkelijk heeft gesteld onder welke voorwaarden een beëindiging van het verblijfsrecht hoe dan ook - zelfs binnen het voorziene tijdsbestek - niet kan doorgevoerd worden. De wetgever heeft dus zelf bepaald binnen welke begrenzungen het bestuur "kan" gebruik maken van de bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten overgemaakt heeft: een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, loonfiches, brief tijdelijke werkloosheidsuitkering, een verklaring van PCVO Moderne talen, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en diploma's. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met de voorgelegde stukken rekening heeft gehouden en daaromtrent gemotiveerd heeft. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat: "Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van betrokkene (34) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Gelet op het feit dat de betrokkene slechts arbeidscontracten voorlegt van bepaalde duur. Dergelijke tewerkstelling is per definitie tijdelijk en onstabiel en vormt bijgevolg geen beletsel voor de terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst. Dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen." In dit verband wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet meegedeeld heeft dat ze een nieuwe relatie had, en bijgevolg de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Door opnieuw te verwijzen naar een opleiding, zonder te preciseren over welke opleiding het gaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de wetgever vooropgestelde begrenzungen heeft miskend zodat in casu niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissing onevenredig zou zijn of een striktere belangenafweging verplicht zou zijn.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 februari 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 5 februari 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 27 januari 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET